

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος έννενήντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τόν χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ραμβός τήν έξοράδα — μόνον μιή φορά τή βραίνη.
κι' έτσι μου κατεβαίνει.
Συνδρομητής θέ έχομαι — γιατί λεπτά δέν έχωσι.
και 'στών 'Αθηνών τήν πάλιν — και εις τήν άλλοδαπνήν.
και εις τήν 'Ελλάδα διην — δίχως νάκι κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — όντα όρμα είναι μένο.

γιά τή ένα ήμισυ μέρη — δίνα φράγκα και 'ετό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατῃς — έννας συνδρομητής.
κι' όποιος τόν παρ άν δίδει — θέ τόν φάγ μαύρο φιδί.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρós έμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιή δεκάρα.

Δέκα κι' έννεά του Σεπτεμβρίου,
μηνός μεγάλου και σωτηρίου.

Τρακόσα έννενήντα κι' έννεά λογαριάζω,
και μέρα 'στις 'Αθήνας τούς δρόμους λημεριάζω.

Έτόν 'Ανακτα ό Φασουλής.
ό πολυπράγμων σεδνταλής.

Α'

Πιστεύω, φίλε Βασιλεύ, πώς θα μες συμπάθησης
ή πέντε 'μέρας καθάρσι 'στό πέλαγος καθίσης.
Είναι καιρός καθάρσεων, κι' άν μέγας και πολύς
φίλιος περισσώτερον τόν νόμον νά φυλάγης,
και μη νομίζης, Βασιλεύ, πώς κι' έλλαι Βασιλείς
ήν κίπτον 'στών καθάρσεων τās νέας διατάξεις.

Μ' όσα κι' άν έχης από 'μας προσόντα μεγαλότερα,
κι' όσους κι' άν έχης τιμαλφείς 'στό στόμα σου άστέρης,
όσα κι' άν τρώς πολύ καλά και πίνης πιο καλλίτερα
'μπορείς τό κόμμα τό φρικτόν νά φέρης τής χολέρας.
Κι' όποιος νομίζει, Βασιλεύ, κι' αλλήνιθα θαρρεί
τών Βασιλείων τάντερα πώς σείεται τό κόμμα,
γυμνάζεται μπαγλαρώμα μιή ρόπαλο βαρύ
κι' ένα καλό καθάρσι 'στό φλύαρό του στόμα."

Καθίνας ίσος λίγεται εις τήν επιδημίαν
ήν Βασιλεύς άν Φασουλής, άν πλούσιος άν πένης,
αυτή δέν παραδέχεται διάκρισιν καμμίαν
και μίνι καμθασίλισσα παντού τής οικουμένης.
Και σύ, Μεγαλειότατε, ποτέ δέν θα δελήσης
νά φέρης εις τό κράτος σου αυτό τό βακτηρίδιον,

πρό πάντων δέ εις εποχήν παραδοργίου λύσεως,
πού κόψιμο μες έπιασε γιά τό τοκομερίδιον.

Εις τόσα νέα κόμματα τής κραταιάς Βουλῃς
μας είναι όλως περιττόν τό κόμμα τής χολέρας,
και σύ, Μεγαλειότατε, καθό λαοφιλής,
θα υπομείνης καθάρσιν επί τινας ημέρας.
Μ' αυτό τό κόμμα ή κοιλιὰς άρχίζουν ταμπουρά,
σ' αυτό τό κόμμα δέν 'μπορείς τό κράτος σου ν' άπλώσης
και τόν Καλλίνωκη έξασνα νά στείλης μιή φορά
και τὰ παπούτσια ή' αυτού 'στό χέρι νά τό δώσης.

Αυτό τό κόμμα, Βασιλεύ, δέν έχει Πιτ ή Ράλλην,
μήτε μι φόρμν τρώγειται μεγάλας άσυχλαίας,
χωρίς άντιπολίτευσιν 'στην τροπαιούχον πάλην
χαλῆ τό 'Ισούγιον έντέρων και κοιλάς,
κι' ό στόμαχος χρωκοπέι και πάμι 'στά 'Ηλύσια
και λησιμονούμεν, Βασιλεύ, τὰ τοκοχρηλώσια.

Αυτό, Μεγαλειότατε, τό φρικαλίον κόμμα,
όπου πρασινοκίτρινον τό διακρίνει χρώμα,
ώς σύμβολόν του δέν κρατεί έλφα, μυρτιά, κορόνι,
άλλ' όποιος τάσεται μ' αυτό άμίσως τά κορόνι.

Αὐτὸ τὰς πόλεις τῆς Βουλῆς ποτὶ δὲν τὰς ἀνοίγει,
αὐτὸ τὰς κλείνει, Βασιλεῦ, καὶ ὅπου φύγη φύγη,
πᾶν κόμμα μέγα ἢ μικρὸν ἀλύφπτα θεωρεῖται
καὶ τέταρτον κ' ἀπότρίτον καὶ τρίτον ἐκκληρίζεται.

B'

Ὅποταν εἰς τὸ Αἰῶ-λί-μὲν ἰδοῦμεν ἀνέτως
εἰς ἐνα φύλλο Γαλλικὸ κ' ἐγὼ κ' ὁ Περικλῆτος.
διαβάσαμε μετὰ χαρὰς φιλομνηστος πῶς εἶσαι,
ὅτι τὰς Μούσας ἀγαπᾷς καὶ τὰς πεπιτυγμένας,
πῶς πρὸς εἰκῆνας πάντοτε τὴν προσοχὴν σου στρέφεις
καὶ σὺ τοὺς νέους ποιητὰς τοὺς συντηρεῖς καὶ τρέφεις.

Αὐτὰ πῶδων ἰδιόθλας εἰς τὴν ἐφημερίδα
καὶ παρ' ὀλίγον εὐλειψὲ καὶ μὲν αὐτῶν ἡ βίδα,
μὲν εἶπε δὲ ὁ Περικλῆς ἀλλήθεις, βρὲ κενεῖον,
ὁ Βασιλεὺς οἱ συντηρεῖ, ὁ Βασιλεὺς οἱ τρέφει.
Γ' αὐτὸ ὑπερπράναιον ὁμογενεὺς ἀπικτηνῆς,
γὰρ τοῦτο Μίλαθρον καὶ σὺ σ' ὅταν ἀφαιρήεις ἐκτίσεις
καὶ ξενόμαστος ξαπλόνεσσι κατὰ τὴν παραλίαν ...
ὁ Βασιλεὺς σου τόκτις χωρὶς ἀμύρβειαν.
Γὰρ τοῦτο, ἀφιλότιμη, μὲν ἔργῳ ἀρχοντόπουλο,
γὰρ τοῦτο ἐγὼ ὁ μὲν σου ἀλλεπτῶτικη γαλαῖα,
γὰρ τοῦτο φράκω ἐκείνης καὶ σὺ σ' ὅταν Αἰδονόπουλο
καὶ ὅταν Ἑβραίου πούλσης τὴν δακενικὴν βελλέδα.
Α' ἴωρα πᾶς κατὰλαβ' ... καὶ σὺ ὁ Φασουλῆς
βεβαίως ἐννοούμενος θὰ εἶσαι τῆς Αὐλῆς,
ἐνθ' οἱ ζῆς δι' ἀρείδους Βασιλικῆς δαπάνης
μὲν τρόπον τὸν ἀνέξωρο καὶ τὸν φτωχὸν πῶς κἂνεις.
Μὲν χρήματα βασιλικὰ γεμίεις τὰ κενεῖα
κ' ἐγὼ μ' αὐτὰ τὰ λούσα σου ἰσάστεις καὶ τᾶχανα,
ἀλλ' ὅπως ἔχει ὑπόκλιον, βρὲ Φασουλῆ, πῆπῃ
ἐκείνος ὅπως ξέρωμε τὸ βαλεῖ καὶ σ' ὅταν λαχῶνα.
Γ' αὐτὸ καὶ σ' ὅταν χρῆμα πᾶς εἰς σὺ σκοπεῖς ...
ἀ! τῶρα πᾶς κατὰλαβ' ... τὴν κλάρα πού τὴν πῆς;
ὁ Βασιλεὺς οἱ συντηρεῖ, ὁ Βασιλεὺς οἱ τρέφει
μαζὶ μὲν τὴν γυναῖκα σου καὶ μ' ὅλα σου τὰ βρέφη.

Κ' ἐγὼ τοῦ εἶπα : « Περικλῆ, τί λόγους νὰ προφέρω;
ἐν τῇ Αὐλῇ νὰ τρέφωμαι κ' ἐγὼ νὰ μὴν τὸ ξέρω;
Τὴν πλοῦτος ἀπροσδόκητος ! ... τὴν ξαπνικὸν μεγάλο ! ...
ὁ κύριός μου Βασιλεὺς μὲ τρέφει δίχως ἄλλο ...
Αὐτὸν προστάτη θεωρῶ καὶ χορηγὸν καὶ φίλον
καὶ γὰρ νὰ γράψῃ σεβαστὸν τοῦ Αἰῶ-λί-μὲν τὸ φύλλον
πῶς ἄρβονον σ' ὅταν ποιῶσι τὸ ἐλεὸς τὸν βρῆξι.
αὐτὸν βεβαίως, Περικλῆ, θὰ πῇ πῶς κατὰ τρέχει.
Τὸν ποιητῶν τὰ ὄνειρα δὲν πῆγνε χαμῖνα
κ' ἐγὼ μὲ δάφνη; στέφανον πρὸς τὸ Παλάτι τρέχω
ἀκούς ἐκεῖ ! ... ὁ Βασιλεὺς νὰ δαπάνῃ γὰρ μῖνα
κ' ἐγὼ γὰρ τοῦτο τὸ καλὸ χαμῖνα νὰ μὴν ἔχω;
Τὴν πράγματα παραξίνα ! ... τὴν κόμην εἶναι τοῦτος ! ...
νὰ σπαταλᾶται διὰ σὺ τοῦ Βασιλέως πλοῦτος,
καὶ σὺ πῶς εἶσαι πλοῦσιος νὰ μὴν τὸ ξέρῃς διόλου
καὶ νὰ τραβᾷς μαρτύρια καὶ στάγαια τὸν διαβόλου;
Ὅπως οἱ καθὲν ποιητὴ κ' ἐμὲν τὸν μουρμούρη ...
τὴν οὐρανολατρεῖαν μᾶς ἦδη κλειστούρι ! ...
Τὸ Μίλαθρον πῶς χρῆστώ μ' ἀκόμη δὲν ὀρίω
ὁ Βασιλεὺς θὰ τόκτις χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω,
κ' ὅποταν μ' εἶδε πᾶσχοντα, θρηνηνόντα καὶ πεινῶντα
ἐκείνος μεθώσας κρυφὰ νὰ παίξω καὶ σ' ὅταν φόντα,
ἀλλ' ὅμως τοῦτο μὴν τὸ πῆς κ' εἰς ἄλλους, ἀδελφε,
νὰ μὴ γυρίσω μερικὸν καὶ χάσω τὸν λουρὶ.

ὁ Βασιλεὺς μ' ἐλῆφθες ... τοῦ Βασιλέως ζήτω ...
ἐν τῶν πεινῶντων ποιητῶν διακροφῆς δὲν ἦτο
ἀμέσως τὰ κ' ἀκάρων ἡ μία κ' ἄλλη Μοῦσα
κ' ἐγὼ μαζὶ σοῦ, Περικλῆ, σ' ὅταν φάβῃ θὰ φοροῦσα.
Ὁ Βασιλεὺς ... ὁ Βασιλεὺς ... ἀς ὑψώθῃ σ' ὅταν νίκη.
ὁ Βασιλεὺς μᾶς συντηρεῖ, ὁ Βασιλεὺς μᾶς τρέφει.

Γ'

Τὴν ἐπαγγελίαν χαρὰς καὶ πόση εὐτυχία ! ...
ἔρριπα πλέον διακρῆς καὶ βόλινος πτωγῆα.
Σ' ὅταν πείσῃ καὶ μακάριος καὶ καθὲν ἡστορημῆται
εἰ ποιητὴ σ' ὅταν Ἀνάκτορα θὰ βρῶσκουν ἀποκουμπῇ,
καὶ καθὲν μόνος αἰτεῖται πρὸς χάριν των θὰ σφαῖται
καὶ σὺ εἰς εἰς ἀφαιλούμενοι ἀπ' ἑξὼ θὰ λουφάζετε.

Τὰ πάντα θὰ συντηρήσωμεν ἐμῆς ὡς λεπτοκάρου
καὶ καθὲν φάλην τὸν Μουσὸν τὸν θηροῦν μακάριον
καὶ τὸν Ταμίον τῆς Αὐλῆς θὰ τὸν καλοῦν κηρύττα,
κ' ἐγὼ πῶς πάντα φουκαρὰς ἐκείνων κ' ἐκείνων
θὰ παραδῶλω τὴν Αὐλὴν μ' ἐκείνων τὸν δελφῖνα,
πῶς ἔσῃ σ' ὅταν νῦτα τοῦ τὸν ποιητὴν Ἀριῶνα.

Κλωστή μᾶς ἦλθε διὰ τῆς, κηρύττειν τροβαδούρι,
κ' ἰδέσθαι πολὺ καλὰ τὸ φτωχὸ γαῖδουρι.
Ἐξὼ ἡ φτώχεια, βρὲ παιδί, κ' ἀς πᾶς σ' ὅταν κομμάτια ...
ὁ κύριός μας Βασιλεὺς δὲν εἶναι γὰρ τὰ μάτια.

Κ' ὅπως τὸν φάλην ἔτρεπε σ' ὅταν Ρώμης ὁ Μακίνας
κ' ὡς οἱ ἀρχαῖοι Βασιλεῖς εἰς τὰς Αὐλὰς εἰκῆνας
ἐφρότανον τοὺς ποιητὰς μὲ ἀγαθὰ μεγάλα
καὶ δόξα τὸν ἐχρόταναν καὶ τοῦ ποταμοῦ τὸ γάλα,
εἶται κ' ὁ φίλος Βασιλεὺς θὰ μᾶς περμαζήσῃ
καὶ σὺ Πηγάσους ὅλους μᾶς σ' ὅταν θρόνον θὰ μᾶς ζήσῃ.

Δ'

Εἶσι εὖδαν ὁ Βασιλεὺς ! ... θ' ἀλλὰξῃ πλέον γνώμην,
ὡς Βασιλεὺς μουδολήπτος μακρὰν θὰ τρέφῃ κόμην,
θὰ στιχυρογῇ νυχθημερὸν καὶ στίχους θὰ μαθαίνη,
γὰρ ποιητὰς θὰ χάνεται, γὰρ Μούσαις θὰ πεθαίνει.

Ἰδοῦ, ἰδοῦ ! ... τριγύρω τοῦ οἱ τροβαδούρι στέκουν,
Ἀνάκτων φαίνονται σκιαὶ, ὁ κόσμος σὺγκινεῖται,
εἰ δορυφόροι τῆς Αὐλῆς χρυσὰ στεφάνια πλέκουν
καὶ μὲ τῆς σκουπικῆς δρώχοντα εἰς Χαθιρομαγνίται.

Δὲν ἔχουν πλέον πέρασι οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι,
πῶς νῦντα ἡμέρα ἱερῶν πόσα πηγαῖν ἡ λίρα ...
ἐν πρὶν τὸ Χαθιρομαγνὸν τὸ Στίμας συνεινέει,
μὰ τῶρα κοκορεύεται καὶ βαλεῖ τὴν λίρα.

Ἐξὼ μὲ τὸ σκουπόξυλο ἰσὶς οἱ Τραπεζίται,
πῶς πάντα σ' ὅταν πλοῦσιος τοὺς βρωμδούρους ζῆται,
μῆσα Τυρταῖα, Πινδάρη, Ἀριῶνες, Αἰσχύλοι,
πῶς δάξουν νίκταν οὐρανὸν ταμῆροισι σὰς χελῖν.

Μὲ κεραλαὶς δαφνοστεφῆς γοργοπετινὸν αἰ ὥραι
καὶ βλῆμα νὰ κατήρχοντα ἀπὸ τὸν Παρισὸν
ἐκείν' αἱ χρυσόπλάκατοι τῆς Μνημοσύνης κόραι
καὶ γίνονται τ' Ἀνάκτορα κρησφύγετα Μουσῶν.

Ἡ ἀρμονία πλημμυρεῖ τὸ μαγικὸ Παλάτι,
φουντῶναι καὶ γεραίρεται ἡ δάφνη κι' ἡ ἐλαία,
ὄλοι μαζί του τραγουδοῦν καὶ τρῶν ψωμί κι' ἀλάτι
καὶ λὶν ἀχαρὰ 'στὸν Ἀνακτα, χαρὰ 'στὸν Βασιλέα».

Νὰ ὁ Παράσχος γύρω του, ὁ Παλαμάς, κι' οἱ ἄλλοι,
μὲ τὸν χαβὰ του ὁ καθεὶς τὴν νύαν ὅζαν ψάλλει,
κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς τὴν ἐξυμῶ εἰς στίχους ἀναπαίστους
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν μὲ λίγες εἰσαναπὲς τους».

Ε'

Κλωστή μὰς ἦλθε δυνατὴ, καὶ μένει τροβαδούρει ...
τίς τὰς... ποῶς εἶσαι ;... ποιητὴς ἐκ τῶν γνωστῶν κι' ἀγνώ-
στῶν...
ὁ θῶν μὲ ὑποδέχεται μαζί μὲ τὸν Βουδούρη
κι' ὄλοι φωνάζουν 'στὴν Αὐλὴ ἀκαλῶς τον καὶ καλῶς τον».

«Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πῆς, κάτσε νὰ τραγουδήσης,
κάτσε τὸν Βασιλέα μὰς νὰ τὸν καλοκαρδίσης.
Ἐδῶ δὲν ἔρχονται περὶ σὺν πρῶτα μασκαράδες,
ἔαπλωσε τὴν ἀριὰ σου σὺν στιχοῦργος τεμπέλης,
κι' ὅταν ἐδῶ πού κάθισαι σὺ χρειασθοῦν παράδες
εἰς τὸν Ταμῖα πῆγαινε νὰ πάρῃς ὅσους θέλεις».

Εἰς τὸ Παλάτι στίκομαι χωρὶς δραχμὴν καμμίαν
καὶ τίλος 'στὸν Βασιλικὸν περὶομαι Ταμῖαν.
Ποῶς εἶσαι ;... εἰμαι ἄνθρωπος μὲ ποιητοῦ προσόντα
καὶ ὅς μου τίποτε ληανά νὰ παίζω εἰς τὰ φόντα,
κι' ἱκνίους φράγκα μὲν μετὰ περὶ τὰ πεντακόσα
κι' ἀφοῦ τὰ χάσω σὺν στραβὸς γυριῶ ἄλλα τόσα.

Μωρὲ μὰ πῶς τοῦ κάπνισε τοῦ Βασιλέως τώρα
τὸν ἕνα κι' ἄλλον ποιητὴν νὰ τὸν βαπτίσῃ πλούσιον ;...
χρόνους πολλοὺς μὰς ἔφρσε διὰ παντός ἡ ψώρα ...
αὐτὸς μὰς εἶδει καὶ τιμὴν καὶ ἄρτον ἐπιούσιον.

Ποῦ τὸλπιζαν οἱ ποιηταὶ Παλάτι νὰ χαροῦν
κι' οἱ Τραπεζίται τῆς Αὐλῆς νὰ πείσουν 'στὰ σκουπίδια ;...
κι' ὅστερα 'βρίσκονται πολλοὶ πού χάσκουν κι' ἀποροῦν
πῶς ὁ Θεὸς ἐκάρρωτα βαστὰ τὰ κεραμῖδια.

Ὅμως ἐνῶ οἱ ποιηταὶ 'στ' Ἀνάκτορα τρυφεροῦν
ἀπὸ τὴν πείνα ἐξαφνα τοὺς βλέπω νὰ φοροῦν,
καὶ τὴν κελιά των σείγγοντες φωνάζουν « Ἐλελεῦ,
μακάριε, μουσολήπτε, Μαϊκίνα Βασιλεῦ ! »

Νά ! νά ! χορτάτο ξεψυχὰ τῶν ποιητῶν τὸ γένος
κι' ἀρίνου εἰς τὰ σπήτια των περιουσίας ὄλοι,
μαζί μ' αὐτοὺς ψοφῶ κι' ἐγὼ κατενυχιστημένος
καὶ μίσα 'στὸ Βασιλικὸ μὲ θάβουν Περιβόλι.

**Ἐπὶ τὰς Δυνάμεις μίαν νότα
γὰρ σπουδαῖα γεγονότα.**

Μὲ τοὺς Τσουῆσδες καὶ πάλι θὰ τὰ μπλέξωμε κακὰ
εἰς ζητήματα Σχολίων καὶ εἰς ἄλλα γλωσσικά.
Κάθε λίγο καὶ λιγάκι θὰ μὰς κάμουν νταβατοῦρι,
κάθε λίγο καὶ λιγάκι θὰ μὰς βγάλουν ἐν' ἀγγούρι,
καὶ ζητοῦν καλὰ καὶ σώνει μία «στ' ἄλλα τὰ γελῶσα
καὶ τὴν γλώσσα των νὰ βάλουν 'στὼν Ἑλλήνων τὰ Σχολία».